

[Kyed.]

længe —, er det saa Meningen at ophøre med Opkøb af Jord i det frie Marked i Sønderjylland, det Opkøb, som der foreløbig er bevilget 10 Mill. Kr. til?

J. P. Nielsen: Jeg vil gøre et Par Bemærkninger om Oprindelsen til det Lovforslag, der nu ligger paa Tingets Bord. I Sønderjylland har vi ganske naturligt ønsket, at de samme Love, som gælder heroppe, ogsaa skal gælde i Sønderjylland, det er aldeles soleklart, og i første Række Loven af 4. Oktober 1919. Den højtærede nuværende Kirkeminister stillede i sin Tid Forslag om, at denne Lov, der ogsaa angaar Præstegaardsjorder, kom til at gælde i Sønderjylland, men alle Partier, med Undtagelse af de to nuværende Regeringspartier, gik imod den. Vi fandt nede i Sønderjylland, særlig Smaaakaarsfolk, at det var en Uretfærdighed; vi mente, vi havde samme Krav paa at faa Præstegaardsjorderne udstykket og faa Tillægsparcerer til de alt for smaa Brug, men, som sagt, alle med Undtagelse af de to nuværende Regeringspartier gik imod, og Loven blev ikke gennemført. I 1927 samlede saa Arbejdernes Organisationer i Sønderjylland, suppleret med Repræsentanter for Husmændene, for at se, hvad der kunde gøres i den Nødstilstand, hvori særlig Sønderjyllands Smaaakaarsfolk befandt sig. Paa dette Møde blev der peget paa forskellige Foranstaltninger, bl. a. at Staten kom i Besiddelse af Jord og udstykkede denne i Henhold til Lov om Jord i offentligt Eje. Vi lagde udtrykkeligt Vægt paa, at Jorden blev udstykket i Henhold til 4. Oktober-Loven, thi ellers var vi sikre paa, at det ikke vilde komme Smaaakaarsfolk i Sønderjylland til gode, men at det blev alle dem med Pengeposen, som kom i Besiddelse af Jordlodderne. Stillingen er imidlertid nu forandret, det maa man gøre sig klart. I den Tid, Sønderjylland hørte under Tyskland, skete der en stadig Udvandring af Sønderjyder. Ser man Statistikken igen, vil man lægge Mærke til, at den sønderjydske Befolkning har staaet stille i disse 56 Aar, og for en hel Del af Landdistrikternes Vedkommende er den gaaet direkte tilbage. Af Smaabrug findes der saa godt som ingen i Sønderjylland, fordi Befolkningen i dette Tidsrum for en stor Del drog

til Amerika, andre drog her op til Danmark, og en hel Del af Haandværkerstanden gik Syd paa til Tyskland, hvortil Adgangen var aaben, fordi Sønderjylland den Gang hørte under Tyskland. Efter Genforeningen voksede imidlertid Befolkningen, og det er selvfølgelig en Opgave — og en Statsopgave — at skaffe Eksistensbetingelser for den stadig større Befolkning, som skal leve i de sønderjydske Landsdele. Det var ud fra dette Grundsynspunkt, at vi i 1927 stillede Krav til Regeringen — et Krav, som det tillige med andre Krav blev paalagt mig at rejse her i den danske Rigsdag — om en stærkere Udstykning paa saadanne Betingelser; at Smaaakaarsfolk kunde komme i Besiddelse af deres Hjemstavnsjord. Mottoet for Socialdemokratiet, det, hvorunder vi gik til Kamp, var: Sønderjyllands Jord for Sønderjyllands Børn, og paa det Krav vil vi sejre, som vi hidtil har sejret. Selvfølgelig kunde det ikke gaa af i Sønderjylland, uden at den nationale Stortromme kom i Gang fra begge Sider, denne Gang, indrømmer jeg, var det fra dansk Side. Da den tidligere Statsminister, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, gik ind paa at tage Spørgsmaalet op om at skaffe Jord i Statens Eje i Sønderjylland, mødte Udstykningsforeningen dernede op og protesterede; den mente, at dens Kompetence til at ordne det Spørgsmaal var gaaet for nær. Dette tog den daværende Landbrugsminister imidlertid ikke Hensyn til, men fremsatte sit Lovforslag. Saa kom man nede i Sønderjylland i Tanke om, at det i alt Fald var galt, at Jorden blev udstykket efter 4. Oktober-Loven, thi saa blev der intet at gøre for de sønderjydske Pengeinstitutter, de kunde saa ikke anbringe Prioriteter i Ejendommene; derfor skulde det være fri Ejendom. Dette kunde man imidlertid ikke sige, og saa sagde man: Det gaar aldrig an at udstykke efter 4. Oktober-Loven, for saa render Tyskerne med hele Klatten. Den første, som fik den Historie at løbe med, var det ærede Medlem Hr. Pinstrup, der bragte den til Torvs paa den danske Rigsdag. Den er nu gaaet saa mange Gange, at jeg vil sige til ærede Medlemmer, som maatte komme med den, at vi andre tror ikke mere paa den. Nu, da Spørgsmaalet atter er blevet rejst, er der naturligvis opstaaet en national Kamp mellem Partierne. Jeg forstaar af de Ud-